

РЕШЕНИЕ

№ 20680

гр. София, 21.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **5680** по описа за **2024** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.72,ал.4 от Закона за министерството на вътрешните работи/ЗМВР/.

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при 06 РУ – СДВР, чрез пълномощника си юрк. Д. И. срещу Решение № 1295/14.03.2024 г., постановено по АНД № 3360/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 131-ви състав, с което е обявено за незаконно задържането на С. Й. Г. по Заповед за задържане на лице № 230зз-142/06.02.2023 г., издадена от младши инспектор при 06 РУ-СДВР, като същата е отменена.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон и е необосновано. Счита за неправилен изводът на въззивния съд, че извършеното задържане не съответства на целта на закона, тъй като е нарушен принципът на съразмерност по чл.6,ал.2 от АПК. Релевира доводи, че задържането на С. Д. се обосновава от нуждата да се защити закона, тъй като задържането е пропорционално на нуждата от преустановяване на противообществената проява на лицето и се явява съответно на демонстрираното от Д. незачитане на установените в обществото норми на поведение. Моли съда да отмени решението на СРС като неправилно и да потвърди изцяло като законосъобразна издадената заповед за задържане на лице № 230зз-142/06.02.2023г. Претендира юрисконсултско

възнаграждение.

Касаторът, редовно призван, се представлява от юрк.К. В.- Г., която поддържа касационната жалба и моли решението на СРС да бъде отменено, като незаконосъобразно и неправилно. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар ,претендиран от ответника.

Ответникът – С. Й. Г., чрез пълномощника си адв. Д. Р. оспорва жалбата, счита решението на въззивния съд за правилно и законосъобразно. Не претендира разноски. Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение че атакуваното решение е правилно и законосъобразно.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК провери изцяло валидността, допустимостта и съответствието на оспореното решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно.

СРС е приел за установено от фактическа страна, че на 06.02.2023 г. в [населено място], в търговски център "Р. мол", находящ се на [улица], от охраната на магазин "П. енд Клопенбург" било установено лице от женски пол - С. Й. Г., което преминава касовата зона и напуска магазина, без да заплати поставен в чантата ѝ артикул-суитчер на стойност 319, 99 лв., при което охранителят спрял лицето, което доброволно му предало стоката, уведомил управителя на обекта - С. М., и е подал сигнал до МВР, като на място бил изпратен полицейски патрул при 06 РУ-СДВР, който снел сведения от установените лица, включително ответника С. Г., която била установена на място. В тази връзка на 06.02.2023 г. в 14.35 ч. със заповед за задържане на лице рег. № 230зз-142/06.07.2023 г., издадена от полицай Д. В. - младши инспектор при 06 РУ-СДВР ,на осн. чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, е задържал С. Г. на основание "във връзка с чл.194 от НК- извършена кражба от Р. Мол, магазин "П. и Клопенбург". Задържаното лице било освободено в 16.40 ч. на същата дата.Установено е и, че по време на полицейската проверка била образувана пр. пр. № 8306/2023 г. по описа на СРП, като с Постановление от 16.02.2023 г. било отказано образувано на наказателно производство доколкото деянието следва на основание чл. 218б вр. чл. 194, ал. 3 НК да се санкционира по административен ред и преписката била върната за санкциониране по реда на чл. 424 НК, а именно издаване на наказателно постановление. С Наказателно постановление № 18/22.02.2023 г., издадено от началник сектор "Охранителна полиция" при 06 РУ-СДВР на С. Г. било наложено административно наказание „глоба“, в размер на 200 лева за извършено нарушение по чл. 194, ал. 3 НК.

При тази безспорна фактическа обстановка съдът е изложил правни изводи за незаконосъобразност на процесната заповед за задържане, тъй като задържането на С. Й. Г. не съответства на целта на закона, преценена съобразно установения в чл. 6, ал. 2 АПК и приложим към всички действия на изпълнителната власт, принцип за съразмерност, доколкото към момента на извършването му престъпното деяние по чл.194 НК е било прекратено и няма данни за други престъпни посегателства ,които да са били прекратени или осуетени със задържането на лицето.Незаконността за задържането СРС е мотивирал и с безспорно установеното обстоятелство, че

задържаното лице е съдействало на полицейските органи ,предвид на което дори при необходимост от последващи действия с негово участие не може да се приеме ,че за осигуряване на присъствието му е било необходимо прилагане на принуда под формата на задържане по реда на ЗМВР.

Настоящата съдебно инстанция споделя правната аргументация на първоинстанционния съд.

Процесното задържане не покрива стандарта за законност и за непроизволност като основополагащи общи принципи при ограниченията на правото на свобода и сигурност.

Задържането за срок от 24 часа по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН, която се прилага с цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. В случая не се установява съответствието на оспорения акт за задържане с посочените цели. Не е ясно защо Г. е задържана и с какво нейното задържане е допринесло за постигане на преследваната от закона цел. Правомощията на органите на МВР могат да бъдат упражнявани само и единствено, ако резултатът не може да бъде постигнат без прилагането на принудителната мярка, което в процесния случай не се установява. По делото липсват данни Г. да е възпрепятствала действията на полицейските органи, които да налагат ограничаване на личната ѝ свобода. От приобщените доказателства по делото се установява, че Г. при спирането ѝ на изхода на магазина е останала на място, оказала е съдействие за проверката, предала е доброволно отнетата дреха, като е изчакала идването на полицейския екип, самоличността ѝ е установена, като същата не е оказала каквато и да е съпротива. Няма данни със задържаното лице да са провеждани допълнително каквито и да е процесуално следствени действия във връзка с разследването на престъпното деяние или изясняване на каквито и да е било обстоятелства по същото, още по-малко неотложни такива, които да обосноват необходимост от осигуряване на присъствието ѝ, респективно ограничаване на правото ѝ на свободно придвижване за определен период от време. В тази връзка правилен е извода на СРС, че заповедта за задържане е наложена в противоречие на целта на закона и принципа на съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК.

По изложените съображения, правилното съдебно решение се оставя в сила.

С оглед изхода на спора неоснователна е претенцията на касатора за разноски за настоящата инстанция.

При този изход на спора на ответника се следват разноски, но такива не са заявени от него, поради което съдът не дължи присъждането им.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, XXII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1295/14.03.2024 г. постановено по АНД № 3360/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 131-ви състав.

Решението е окончателно.